

“Els infants de la meva època sempre jugàvem fora de casa i els adults també feien vida al carrer”

ALMUDENA MONTAÑO

L'arquitectura, la llengua, l'associacionisme i Lloret de Mar són les quatre passions del lloretenc Jordi Soliguer, de 67 anys. Ha sigut vuit anys Obrer Major de l'Obreria de Santa Cristina, president, secretari i membre de moltes associacions, entre elles la Fundació Sant Romà i el Club Marina Casinet, i ha format part del Consell Municipal de Cultura, de la Comissió de Festes de Sant Romà, i del Patronat de Turisme. Professionalment exerceix d'arquitecte tècnic, gairebé sempre al seu municipi. I ara acaba de graduar-se en Llengua i Literatura Catalanes a la UOC per perfeccionar la seva escriptura. Fa anys que escriu articles en diverses revistes i llibres i és jurat literari. L'any 2010 va escriure el seu primer llibre: Clau de Volta. I el proper 7 d'abril presentarà el seu segon llibre, La plaça petita, on aprofita els seus records de la infància per explicar com era Lloret durant els anys cinquanta i seixanta.

Jordi Soliguer davant l'església de Lloret de Mar. Foto Almudena Montaña

Què recorda del Lloret d'aquells anys?

Abans la vida es feia al carrer, ara la vida s'ha individualitzat. Les relacions de veïnatge eren molt maques i hi havia més confiança.

Creu que ara la gent es reuneix poc?

Sí. Els infants de la meva època sempre jugàvem fora de casa i els adults també feien vida al carrer: pelaven patates o pèsols a la porta de casa seva, i quan anaven a buscar aigua a la font aprofitaven per xerrar. Ara hi ha molta gent que no coneix ni als veïns del costat de casa seva.

Quina és la plaça petita de què parla al seu llibre?

És la plaça que hi ha davant de l'església de Lloret de Mar. Allà hi havia uns bancs de pedra on els infants hi passàvem moltes hores xerrant, berenant, jugant a pilota, a bicicleta i observant.

Què observàveu?

Doncs... des d'un enterrament a un casament. Qualsevol acte religiós ens feia aturar el joc i ens quedàvem observant en silenci. Aquell espai també va ser el nostre pavelló desports, el nostre centre cívic i les nostres extraescolars.

Quins altres records té d'aquell lloc?

Recordo que el 2 de febrer, que es commemorava l'entrada dels nacionals a Lloret i s'homenatjava els "caïdos por Dios y por la patria", es cantava el "Cara al sol" i tothom aixecava el braç fent el símbol feixista, però el meu professor no el va aixecar. Això em va cridar l'atenció, però fins uns quants anys després no vaig entendre per què ni ell ni alguna altra persona sabstienien de fer aquell gest d'adhesió.

I per què mai es va atrevir a preguntar-li directament al seu mestre per què no aplaudia?

Uf! No es podia! En aquells anys la societat estava dominada per l'Església i per una classe política als quals no els interessava que la gent conegués gaire coses. No es podia parlar de res, tot s'havia de sobreentendre. La societat no volia presses perquè la gent no avancés.

I ara, creu que això ha canviat?

Hi ha coses que sí, però d'altres malauradament no. En alguns aspectes continuen manant els de sempre.

El llibre que presentarà el proper mes l'edita el Club Marina Casinet, del qual vostè és secretari. Quines altres activitats organitza l'entitat al llarg de l'any?

El Club té més de cent socis i cada any editem un llibre. També organitzem un concurs de pintura ràpida, una festa amb un sopar, conferències, excursions per l'entorn, festivals infantils, concerts... són activitats obertes a tothom.

Vostè ha sigut Obrer Major de l'Obreria de Santa Cristina. Què significa per un lloretenc ser Obrer Major?

És molt satisfactori i emotiu. Vaig viure moments molt macos. És un acte de servei i una responsabilitat molt gran perquè és l'entitat més antiga de Lloret i s'han de mantenir algunes de les seves tradicions. Jo vaig ser Obrer Major vuit anys: del 1998 al 2006.

I després va deixar pas a les noves generacions.

Jo hi crec molt en el jovent, perquè sense ells no continuarà res. Sempre he intentat que els joves entrin a les associacions i s'il·lusionin.

I ho ha aconseguit?

Crec que sí. Els joves són menys constants, ja se sap, però quan els expliques curiositats i els engresques, pots aconseguir animar-los. Quan es coneix una cosa, s'estima, i quan s'estima, es defensa.

Quina època viu el moviment associatiu de Lloret de Mar?

Actualment hi ha un bon moviment associatiu. Són molt importants perquè la societat avanci. El que és necessari és que els joves s'apuntin. Hem de posar-les a la seva disposició.

Per què sempre ha estat en associacions?

Sempre m'ha agradat, va amb el meu caràcter. M'agrada molt relacionar-me amb la gent, debatre. Crec que les persones podem aportar molt a la societat.

La seva professió l'ha portat a interessar-se per l'arquitectura autòctona, sobretot per les cases indians de Lloret.

Per què?

M'agrada molt la història de les cases dels indians i he fet molts escrits i conferències sobre aquest tema per posar en valor aquest patrimoni arquitectònic. Hi ha molts elements d'aquelles cases que s'han perdut, però encara podem preservar moltes coses.

Com?

Ajudant els propietaris d'aquestes cases. Es podria fer una normativa perquè no paguessin impostos, i que cada tres anys rebessin una subvenció econòmica per mantenir els habitatges perfectes.

Ja ha fet la proposta a l'Ajuntament?

Sí.

I què li han dit?

Ho he explicat als polítics i també als tècnics, però de moment no m'han fet cas. Espero que algun dia vegin la importància que té conservar el nostre patrimoni en bon estat. ■

La plaça petita on Jordi Soliguer va passar gran part de la seva infància. Foto A. M.

La nissaga dels Soliguer i la plaça petita

És molt curiós que cinc generacions de la nissaga dels Soliguer s'han dedicat a l'arquitectura i a la construcció al municipi de Lloret de Mar.

El primer Soliguer va arribar a Lloret l'any 1800 i era mestre d'obra. "El meu besavi va construir la cúpula de l'Església de Lloret, el cementiri, les defenses de l'Ajuntament per protegir-lo dels temporals, l'ampliació de Sant Pere del Bosc i va muntar el monument a l'Àngel, a més de col·laborar amb grans arquitectes de Barcelona", explica orgullós Jordi Soliguer, qui es

va titular en arquitectura tècnica l'any 1970. Tant el seu avi com el seu pare van ser contractistes i la seva filla ja treballa d'arquitecta.

Quan li preguntes a Jordi Soliguer quin treball li ha fet més il·lusió realitzar, contesta ràpidament "la remodelació, fa 15 anys, de la cúpula de l'Església que va construir el meu besavi", apunta. I m'explica anècdotes romàntiques d'aquella construcció: "La cúpula la va encarregar i pagar un lloretenc que va fer fortuna a Cuba i li va dedicar a la seva dona, també filla

de Lloret, que va morir jove. Ell mai va tornar de les Amèriques."

Precisament la cúpula de l'Església està situada davant la plaça on Jordi Soliguer va passar gran part de la seva infància i a la qual li ha dedicat el seu darrer llibre *La plaça petita*. "És un llibre que repassa la història de Lloret a través de la meva infància, però també vol ser un homenatge a l'amistat, sobretot a aquells que ens trobàvem a la plaça. Tres d'aquells nens continuem l'amistat seixanta anys després". ■